

[Ole Vig Jensen]

der ofte er god grund til at henvise til behovet for at være særlig opmærksom på kvindernes vilkår og muligheder. Det gør mit parti også ved mange lejligheder, men jeg synes netop i relation til den sag, vi diskuterer i dag, er kvinderne bedre repræsenteret end næsten noget andet sted i vores samfundsliv. De er klart på vej frem. Der er vel kun ét sted, nemlig i den almene voksenundervisning, hvor kvinderne er stærkere repræsenteret og stærkere repræsenteret end mændene, så her synes jeg ikke, der er nogen grund til klage, her går det den rigtige vej.

Spørgsmålet om gymnastik i aftenskolen er jo et ømtåligt emne. Det ærgrer mig – og det gør det ved mange lejligheder – at vi ikke har fået løst det problem, der ligger her. Jeg mener fortsat, at indtil vi eventuelt kommer igennem med ny lovgivning, hvor vi forhåbentlig kan løse problemet, er der kun én rigtig brugbar vej frem: at tale sig til rette om de mulige samarbejdsproblemer, som eksisterer. Det gør de jo ikke alle steder. Der er steder, hvor der ikke er nogen problemer, og hvor man udmærket kan tale sig til rette om, hvordan man tager initiativer, men der er også problemfyldte områder her. Man må håbe, at man i hvert fald i den første periode vil gøre et nyt forsøg på at finde en fordeling af de forskellige opgaver, for der er jo brug for aktiviteterne. Det eneste, der ikke er acceptabelt, er, hvis man konkurrerer og oven i købet gør det for det offentliges penge: Jeg synes personlig også, at det er uacceptabelt.

En enkelt bemærkning til om foreningslivets vilkår i al almindelighed, som jeg har lyst til at sige. Jeg mener nemlig, at foreningslivet kan være på vej ud i krise, især hvis man vil efterligne velfærdssamfundets måde at indrette sig på: at det meste af det, det beskæftiger sig med, skal opfattes som tilbud til befolkningen, noget, hvor man ikke stiller andre krav, end at folk kan komme og gå, som det passer dem. Hvis foreningerne vil indrette sig i tilbudssamfundet på samme måde, som vi har gjort det meget langt i det offentlige, mener jeg ikke, at foreningslivet kan overleve, for så har det ikke økonomiske muligheder for at klare den opgave. I øvrigt bryder man så med en meget lang og værdifuld tradition, nemlig at det også kræver engagement. Foreningslivet, som er det bærende i hele breddeidrættens verden, lever jo kun, hvis der er et engagement. De mulighe-

der for samvær og fællesskab, som knytter sig traditionelt til foreningslivet, er noget meget værdifuldt, og derfor skal jeg i hvert fald også i dag opfordre foreningslivet til at være meget opmærksom på denne side af sagen, så det ikke falder for fristelsen til blot at give tilbud og tilbud, som folk kan vrage og vælge imellem, men forstår, at deltagelse i foreningslivet kræver noget mere, men så også giver noget til gengæld: engagement, fællesskab, samvær, noget, der i så mange år har været værdifuldt og fortsat vil være det.

Tinning (VS):

Nu brugte jeg min taletid i første runde til nogle mere programpolitiske erklæringer, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg syntes, der kunne være grund til at blive lidt mere konkret og nå frem til nogle konklusioner.

Jeg vil først godt sige til kulturministeren, at jeg ikke kan lide, når ministeren skriver, at foreningerne er og fortsat vil være det bærende element i dansk idrætspolitik, for det ved ministeren i virkeligheden ikke noget som helst om. Hvis det så var et ønske, så måske, men her står, at idrætsforeningerne vil være det bærende element i dansk idrætspolitik. Jeg mener, at det, vi diskuterer, er, at det vil de måske nok, men måske vil de ikke, for der er et voldsomt opbrud i gang. Jeg mener, at det, hr. Ole Vig Jensen lige sagde, er det, vi oplever. Der er nogle foreninger, som det også er beskrevet i breddeidrætsbetænkningen, som i højere grad og måske også i for høj grad giver servicetilbud og dermed mister deres evne til at fungere som bærende element, mister deres kraft som kulturpolitisk størrelse. Det, vi i virkeligheden snakker om, er, hvordan vi kan sikre foreningerne bærekraft.

Det, hele diskussionen går på, er netop, at det at være en stærk kulturpolitisk drivkraft i lokalsamfundet i dag selvfølgelig er noget fuldstændig andet, end det var for bare 20 eller 50 år siden. Det er også afhængigt af, om vi snakker om Nørrebro i København, eller om Bellinge på Fyn, og det er lige præcis at sikre, at overalt, hvor folk selv vil gå ind og bruge kroppen som et led i deres aktiviteter, lave idræt, dyrke lege osv., skal de have muligheden for det. Det vil de nogle gange kunne gøre som medlemmer af en idrætsforening – det være sagt specielt til hr.